

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **P. K.**
bytem X.
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2018, č. j. JMK 55706/2018, sp. zn. S-JMK 20596/2018/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce podle § 92 odst. 1 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) jako opožděné. Prvostupňové správní rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností, ze dne 4. 4. 2017, č. j. ODSČ-36210/16-24, bylo žalobci oznámeno doručením dne 13. 4. 2017, tudíž 15 denní odvolací lhůta skončila dnem 28. 4. 2017 a od 29. 4. 2017 nabylo prvostupňové správní rozhodnutí právní moci. Odvolání žalobce, podané až dne 13. 6. 2017, žalovaný posoudil jako opožděné.
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím bylo rozhodnuto o tom, že žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky X., RZ: X., v rozporu s § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu spočívalo v neoprávněném stání, tedy v porušení povinnosti dle § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které bylo zjištěno na pozemní komunikaci v Brně, ul. Údolní 21 dne 2. 12. 2015 v 15:48 hod. Tím se dopustil správního deliktu (nyní přestupku) ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč (podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, nyní přestupku). Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce v žalobě především namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se podle něj z výroku rozhodnutí žalovaného podává, že podané odvolání bylo zamítnuto pro nedůvodnost, a tedy posouzeno meritorně. Naproti tomu z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný zamítl odvolání pro opožděnost. To však z výroku rozhodnutí neplynulo. Rozhodnutí žalovaného je tak podle žalobce rozporné, a tedy nepřezkoumatelné.
4. Žalobce dále konstatoval, že odvolání bylo žalovaným posouzeno jako opožděné, když prvostupňové správní rozhodnutí bylo žalobci oznámeno dne 13. 4. 2017, kdy měl žalobce osobně tuto písemnost převzít. Uvedené tvrzení však žalobce zcela popírá. Žalobce si osobně poštu nepřebírá a v žádném případě si nepřevzal dopis obsahující rozhodnutí. Pokud je ve správním spise obsažena doručenka, pak rozhodnutí musel převzít některý z rodinných příslušníků nebo jiná osoba (soused), avšak v žádném případě se rozhodnutí nedostalo k rukám žalobce. Pokud by se rozhodnutí dostal do fyzické dispozice žalobce, nepochybně se odvolal. Prvostupňové správní rozhodnutí bylo žalobci doručeno do datové schránky dne 7. 6. 2017. Na tuto skutečnost reagoval podáním řádného a včasného odvolání. Jeho odvolání je třeba považovat za včasné, neboť bylo-li doručeno prvostupňové správní rozhodnutí žalobci dne 7. 6. 2017, pak podání odvolání dne 13. 6. 2017, tedy méně než týden ode dne jeho doručení, je včasné. Budou-li přetrvávat pochybnosti o totožnosti podpisu na doručence založené ve správním spise, pak žalobce soudu navrhl, aby přivzal k věci znalce z oblasti písmoznalectví za účelem vyhotovení posudku o autenticitě podpisu. Podle žalobce by však mělo postačovat to, že jednoznačně popírá, že

by jakoukoliv písemnost převzal, a to v situaci, kdy na doručence je obsažen pouze jeden nečitelný podpis.

5. Současně žalobce spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány internetových stránkách NSS, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, a že napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Ve výroku rozhodnutí žalovaného bylo zcela jasně uvedeno, že podané odvolání bylo zamítnuto podle § 92 odst. 1 správního řádu, a následně také v odůvodnění rozhodnutí bylo jasně uvedeno, že se jednalo o odvolání opožděné. Z č.l. 24 správního spisu – z doručky dokládající doručení prvostupňového správního rozhodnutí jasně vyplývá, že si žalobce rozhodnutí osobně převzal dne 13. 4. 2017. V dalším žalovaný odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí.
7. Podle žalovaného je podaná žaloba nedůvodná. Napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, za účelem vydání rozhodnutí byly shromážděny zcela dostatečné podklady. Zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Rozhodnutím žalovaného žalobce nebyl zkrácen na svých právech.
8. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání a shledal, že **žaloba není důvodná**.
10. Žalobce podanou žalobou zcela jasně vymezil rozsah soudního přezkumu, a to ve dvou žalobních bodech. V prvním žalobním bodě žalobce tvrdil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného, a to proto, že z výroku jeho rozhodnutí má vyplývat, že podané odvolání bylo posouzeno meritorně a následně bylo zamítnuto jako nedůvodné. Přitom však podle žalobce z odůvodnění rozhodnutí žalovaného má vyplývat, že odvolání bylo zamítnuto jako opožděné. Z tohoto důvodu byla právě dovozována nepřezkoumatelnost rozhodnutí, a to pro vnitřní rozpornost rozhodnutí. Uvedenému však krajský soud nemohl přisvědčit.
11. Z výroku napadeného rozhodnutí žalovaného právě zcela jasně vyplývá, že odvolání žalobce směřující proti prvostupňovému rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 4. 4. 2017 bylo zamítnuto podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu. Z dikce posledně citovaného ustanovení plyne, že opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. V tomto smyslu bylo také o odvolání žalobce rozhodnuto (odvolání žalobce bylo zamítnuto jako opožděné) a nedošlo k zamítnutí odvolání podle § 90 odst. 5

správního řádu, tedy zamítnutí pro jeho nedůvodnost po kompletním meritorním přezkumu, jak mylně žalobce tvrdil v žalobě. Přestože ve výroku není výslovně konstatována opožděnost podaného odvolání, nezpůsobuje toto nepřezkoumatelnost samotného výroku rozhodnutí a ani použitého odůvodnění rozhodnutí, neboť z konkrétního zákonného ustanovení (§ 92 odst. 1 věta první správního řádu) použitého ve výroku je jednoznačně zřejmé, jak žalovaný naložil s podaným odvoláním a z jakého důvodu jej zamítl (nikoliv po úplném meritorním přezkumu, nýbrž jako odvolání opožděné), což pak také koreluje s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž jsou provedeny závěry o opožděnosti odvolání. Soud tedy nemohl přisvědčit pravdivosti tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu vnitřní rozpornosti rozhodnutí, kdy podle výroku rozhodnutí bylo odvolání zamítnuto jako nedůvodné, avšak z odůvodnění téhož rozhodnutí má vyplývat, že odvolání bylo zamítnuto jako opožděné. Tato tvrzení žalobce se nezakládají na pravdě. Použitá dikce výroku napadeného rozhodnutí, podle něhož bylo odvolání žalobce zamítnuto podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu je zcela v souladu s právními předpisy a plně postačuje.

12. V druhém žalobním bodě žalobce rozporoval datum oznámení prvostupňového správního rozhodnutí dne 13. 4. 2017, neboť osobně si poštu nepřebírá a v žádném případě nepřevzal dopis obsahující rozhodnutí. Je-li ves právním spise založena doručenka, musel rozhodnutí převzít někdo z rodiny nebo jiná osoba (soused), avšak rozhodnutí se nedostalo k rukám žalobce. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do datové schránky teprve dne 7. 6. 2017, na což zareagoval řádným a včasným odvoláním dne 13. 6. 2017. V případě pochybností o totožnosti podpisu na doručence žalobce navrhl ustanovit znalce z oblasti písmoznalectví za účelem vypracování posudku ohledně autenticity podpisu. Uvedeným námitkám krajský soud nemohl rovněž přisvědčit.
13. Datum oznámení prvostupňového správního rozhodnutí žalobci a též datum podání řádného odvolání krajský soud ověřil ze správního spisu. V něm je na č.l. 24 založeno prvostupňové správní rozhodnutí ze dne 4. 4. 2017 a u něj je připojena doručenka s červeným pruhem (do vlastních rukou s uložením na poště 10 dnů, pak nevracet a vložit do schránky). Z originálu této doručky vyplývá, že rozhodnutí Magistrát města Brna vypravil dne 5. 4. 2017 a první pokus o doručení u žalobce byl učiněn dne 7. 4. 2017. Jelikož žalobce nebyl na adrese trvalého bydliště zastížen, bylo mu na místě zanecháno poučení a byl vyzván k vyzvednutí si zásilky na poště, kde pro něj byla od 7. 4. 2017 připravena k vyzvednutí. Dále ze spodní strany doručky vyplývá, že si žalobce uvedenou písemnost obsahující prvostupňové správní rozhodnutí vyzvedl osobně na poště dne 13. 4. 2017. Vedle tohoto data je z levé strany uvedené datum a podpis vydávajícího pracovníka pošty (dne 13. 4. 2017 – M. K.) a z pravé strany nečitelný podpis, avšak bez pochyby náležející žalobci, neboť žalobce si písemnost vyzvedával osobně na poště, kde museli jeho totožnost řádně ověřit dle platného občanského průkazu, jinak by mu písemnost určenou do vlastních rukou (obsahující prvostupňové správní rozhodnutí) nevydali. Podpis použitý na doručence se také shoduje s podpisem žalobce na plné moci ze dne 1. 7. 2016, kterou zmocňuje paní V. Ř. k zastupování ve správním řízení sp. zn. ODSČ-10269/16-JR/PŘ (ve věci jiného přestupku, o němž bylo řízení zastaveno), která je založena na č.l. 11 správního spisu. Na základě těchto skutečností soud neměl pochybnosti o totožnosti podpisu na doručence (svědčící o doručení prvostupňového správního rozhodnutí žalobci), pročez považoval za nadbytečné ustanovovat soudního znalce z oboru písmoznalectví za účelem vypracování znaleckého posudku ohledně posouzení totožnosti podpisu na doručence. Ostatně ani žalobce netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by mělo vyplynout

nějaké pochybení při doručování nebo konkrétní okolnosti o tom, kdo za něj mohl písemnost z nějakého důvodu převzít. Žádnou jinou osobu, která písemnost převzala a doručenkou podepsala, neoznačil. Žalobce sice uváděl, že si poštu nepřebírá, avšak nijak neupřesnil, proč tak činí a zejména proč by si neměl či nemohl převzít právě tuto konkrétní písemnost. Z doručenký jednoznačně vyplývá, že si pro písemnost žalobce zašel na poštu. Žalobce také neuváděl, že by ztratil doklady o své totožnosti. Pokud se dostavil na poštu, byla mu písemnost vydána teprve až po ověření totožnosti dle předloženého občanského průkazu. Tvzení žalobce, že prvostupňové správní rozhodnutí mohl převzít některý z rodinných příslušníků, popř. jiná osoba (soused), nelze jakkoliv ověřit. Žalobce toto své tvrzení blíže neupřesnil a hlavně ani nedoložil. Jde o obecné tvrzení, které by mohl uvádět každý tak, aby nebylo možné prokázat doručení písemnosti do vlastních rukou. Na základě výše uvedeného lze dospět k jedinému závěru, a sice že prvostupňové správní rozhodnutí převzal a doručenkou podepsal dne 13. 4. 2017 právě žalobce.

14. Jelikož prvostupňové správní rozhodnutí bylo žalobci řádně oznámeno jeho doručením dne 13. 4. 2017, kdy si písemnost osobně převzal od provozovatele poštovních služeb, ode dne následujícího mu běžela 15 denní odvolací lhůta k podání odvolání (§ 83 odst. 1 správního řádu). O běhu této odvolací lhůty byl žalobce v závěru prvostupňového správního rozhodnutí řádně poučen. Posledním dnem 15 denní odvolací lhůty i v souladu s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu byl pátek 28. 4. 2017 (odvolací lhůta běžela ode dne následujícího po doručení prvostupňového správního rozhodnutí, tj. od 14. 4. 2017 do 28. 4. 2017). Pokud tedy žalobce podal odvolání až dne 13. 6. 2017, jak plyne ze správního spisu (odvolání včetně doručenký na č.l. 28 až 30), podal toto odvolání opožděně. Aby bylo odvolání podáno včas, muselo být podáno nejpozději dne 28. 4. 2017. Podání odvolání bylo opožděno o jeden a půl měsíce. Ze správního spisu také vyplývá, že následně, po doručení poštou, bylo žalobci doručeno prvostupňové správní rozhodnutí také datovou schránkou, a to dne 7. 6. 2017. Toto doručení však již nemělo vliv na počátek běhu odvolací lhůty ani na nabytí právní moci prvostupňového správního rozhodnutí. Jednalo se o doručení nadbytečné, zjevně nad rámec zákonných povinností a možná i na telefonické vyžádání žalobce (o tom však chybí ve správním spise úřední záznam). V době opětovného doručení prvostupňového správního rozhodnutí žalobci prostřednictvím datové schránky již bylo toto rozhodnutí v právní moci. Lhůta k podání odvolání se neodvíjela od tohoto druhého (opakovaného) doručení prvostupňového správního rozhodnutí (7. 6. 2017), jak mylně dovozuje žalobce v žalobě, nýbrž od prvního doručování této písemnosti, a to prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Proto včasné odvolání mohlo být podáno pouze v 15 denní odvolací lhůtě běžící ode dne následujícího po oznámení rozhodnutí žalobci (rozhodnutí oznámeno dne 13. 4. 2017, běh odvolací lhůty ode dne 14. 4. 2017 do 28. 4. 2017). Odvolání podané žalobcem teprve dne 13. 6. 2017 bylo z výše uvedených důvodů podáno opožděně, protože bylo žalovaným zcela po právu zamítnuto jako opožděné podle § 92 odst. 1 věta první správního řádu.
15. Ve shodě s žalovaným krajský soud upozorňuje i na situace, k nimž občas dochází v praxi, a sice situace, kdy správní orgán doručuje jinam, než by měl, např. místo do datové schránky na poštovní adresu účastníka řízení. V tom pak podobně jako nyní žalobce namítá, že mu nebylo rozhodnutí doručeno. Uvedený výklad však ve své judikatuře opakovaně odmítl NSS, konkrétně v rozsudku ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95, a dále v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011-88. V prvně zmíněném rozsudku NSS dospěl k závěru, že má být sice primárně doručováno do datové schránky, avšak pokud bylo doručeno i jiným nezpochybnitelným způsobem, bylo doručení platné. V druhém

citovaném rozsudku NSS deklaroval, že nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování nemůže mít vliv na účinnost takového doručení, pokud adresát písemnost převzal a mohl se s jejím obsahem fakticky seznámit.

16. V posuzované věci bylo prvostupňové správní rozhodnutí žalobci oznámeno doručením dne 13. 4. 2017, pročež běh odvolací lhůty skončil dnem 28. 4. 2017 a od 29. 4. 2017 je prvostupňové správní rozhodnutí v právní moci.
17. K žalobcem požadované anonymizaci rozhodnutí ve věci a jeho nezveřejňování na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu pak krajský soud dodává, že se jedná o běžnou součást žalobních námitek podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž Nejvyšším správním soudem bylo opakovaně judikováno, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
18. V této souvislosti lze podpůrně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019-38, ve kterém bylo uvedeno, že: *„K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlásování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“*

V. Závěr a náklady řízení

19. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů

řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. ledna 2021

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.